v § 2 stanovenou míru. Podle § 4 jest pak povinen platiti dávku d r ž i t e l b y t u. Z toho plyne, že dávku lze vybírati jen z místností, které patří k bytu poplatníkovu. Jedině z okolnosti, že byt jest uprázdněný, nelze jinak dovozovati, že uprázdněné místnosti jsou bytem, nebo patří k bytu majitele budovy. Nelze proto uložiti dávku majiteli domu z místností, které nepatří k jeho bytu, byť by tyto místnosti v jeho domě se nalézající byly uprázdněny. — — —

Č. 5526.

D á v k a z n á j e m n é h o: Je obec — ukládajíc dávku z nájemného — vázána na nájemné upravené úředně za účelem vyměření daně činžovní?

(Nález ze dne 26. března 1926 č. 6570).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 4994 adm.

V ě c: Svatoslav Š. a Leopold a Františka K. v M. (adv. Dr. Frant. Suchánek v M.) proti moravskému zemskému výboru stran dávky z nájemného.

V ý r o k: S t í ž n o s t i s e z a m í t a j í j a k o b e z d ů v o d n é.

D ů v o d y: V cestě instanční, naposled nař. rozhodnutími byla st-lům z místností jimi ve vlastních domech jejich používaných uložena dávka z nájemného dle pravidel o vybírání dávky z nájemného nebo z používaných místností schválených usnesením mor. zv-u z 31. ledna 1924 ve smyslu § 35 odst. 1 zák. z 12. srpna 1921 č. 329 Sb., kerážto dávka byla vyměřena na základě nájemní hodnoty, zjištěné komisí sestavenou dle čl. 6 lit. b) cit. pravidel odchylně, to jest vyšším obnosem, než který byl berní správou vzat za základ pro uložení činžovní daně. Berní správou byl za leta 1923 a 1924 vzat za základ pro vyměření činžovní daně u domu Svatoslava Š. 432 Kč ročně a u domu Leopolda a Františky K. 486 K. Obec M. však vykonavši na místě samém místní šetření předepsané v § 6 b) cit. pravidel, zvýšila základ pro vyměření dávky nájemného u Františka Š. na 960 K a u manželů K. na 706 K a dle toho vyměřila v plat. rozkazech dávku z nájemného.

O stížnostech nss uvážil: — — — —

Stížnosti mají za to, že obec M., kde se vybírá domovní daň činžovní, musí bez výjimky vzíti za základ vyměření dávky z nájemného celoroční k vyměření daně činžovní přiznané a úředně upravené nájemné a že není oprávněna, jak se stalo v daných případech, aby zvláštní komisí vyšetřila základy pro vyměření dávky z nájemného samostatně, a aby je zvýšila oproti nájemnému berní správou upravenému.

Názoru tomu nelze přisvědčiti.

Jak nss vyslovil již v nálezu Boh. 4994 adm., není obecní dávka z nájemného obecní přirážkou k dani činžovní, nýbrž samostatnou dávkou, jak plyne z § 38 zák. z 12. srpna 1921 č. 329 Sb., který jako samostatnou dávku uvádí také dávku z nájemného. Podle ustanovení § 1 pravidel jest sice základem pro vyměření dávky celoroční k vyměření daně činžovní přiznané a úředně upravené nájemné i činžovní hodnota místností. ze kterých se nájemné neplatí. Tento základ vyměřovací není však základem jediným, neboť ustanovením §§ 6 a a 6 b pravidel jest ob. úřadu

poskytnuto právo vyměřiti samostatně zvláštním řízením základ pro vyměření dávky a v tomto řízení komisí sestavenou dle § 6 b pravidel zvýšiti též základ pro vyměření dávky z nájemného nad přiznané a úředně opravené nájemné nebo nájemní hodnota. Použila-li obec tohoto práva jí v pravidlech daného, nelze v tom shledati nezákonnosti.

Č. 5527.

Obecní dávky. — Administrativní řízení (Slovensko): Ministr pro správu Slov. není příslušný rozhodovati o odvoláních stran obecní přirážky ke státnímu poplatku z převodu nemovitosti v Bratislavě.

(Nález ze dne 26. března 1920 č. 6572).

Prejudikatura: Boh. 4444 a 5000 adm.

Věc: Mořic R. a spol. v Bratislavě proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran obecní přirážky k poplatku z převodu nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušují se pro nezákonnost.

Důvody: St-lům byla platebními rozkazy důchodkového oddělení města Bratislavy předpsána 15%ní obecní přirážka k státnímu poplatku z převodu nemovitostí. V odvoláních vytýkali st-lé, že vyměření zvýšené dávky 15% jest nezákonné, poněvadž takovéto zvýšení nemohlo vysloviti ob. zastupitelstvo, nýbrž mohlo se tak státi pouze zákonem. Odvolání byla v cestě instanční nař. rozhodnutími zamítnuta, poněvadž město Bratislava obdrželo v roce 1873 od býv. uh. min. fin. povolení k vybírání 5% přirážky k státnímu poplatku z převodu nemovitosti a to na základě § 13 zák. čl. XLII : 1870. Toto povlení bylo za účinnosti §u 15 zák. čl. XXI : 1886 rozhodnutím ministra pro Slov. č. 1856/1919 zvýšeno na 10%. Adm. výbor města Bratislavy usnesením pod č. 159/8482/II—19 zvýšil s platností od 1. června 1919 přirážku na 15%, což bylo podle 2. odst. § 15 zák. čl. XXI : 1886 ministrem pro Slov. pod č. 19.202/1921 schváleno a to s platností od 1. června 1919. Poněvadž převody nemovitostí byly v daném případě přihlášeny dne 21. července 1920, pokud se týče dne 9. prosince 1919, 20. listopadu 1920, 10. července 1919, 5. ledna 1919 a 27. prosince 1919, mohla býti přirážka vybírána 15%.

Stížnosti vytýkají, že uvedená zákonná ustanovení nedovolují vybírání přirážky k poplatku z převodu nemovitostí, ježto připouštějí pouze vybírání přirážky k státním nepřímým daním.

Rozhoduje o těchto stížnostech, musil se soud především z mocí úřední zabývati otázkou, zdali žal. úřad byl k vydání nař. rozhodnutí příslušný.

Jak nss vyslovil ve svém nálezu Boh. 5000 adm., přísluší podle zák. č. 329/21, počínaje od 1. ledna 1923 rozhodovati v poslední stolici o ob. poplatcích a dávkách v obcích s regulovtným magistrátem jedině župním úřadům. Ježto nař. rozhodnutí byla vydána dne 15. prosince 1924, přirážka k státnímu poplatku z převodu nemovitosti jest dávkou dle cit.